

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ – ΟΙ ΓΙΟΡΤΕΣ

Μπαινοντας ο καινούργιος χρόνος εκείνα τα χρόνια στο χωριό, στα τέλη της δεκαετίας του 50, για το σπιτι μας το παπαδέικο, το σπιτι του Παπαθαναση, ο μήνας Γεναρης, ήταν ο μήνας των γιορτων, ο μήνας που γιορταζε ολη η οικογενεια. Ασφαλως, ολες τις γιορτες, ιδιαιτερα τις μεγαλες γιορτες, τις γιορταζαμε, τις ζουσαμε εντονα, με θρησκευτικη καταναυξη, εξ αιτιας του πατερα μας. Μετα το περας της Θειας Λειτουργιας, μαζευομασταν στο μικρο δωματιο του σπιτιου. Με αργες κινήσεις ο πατερας, φοραγε το παλιο του πετρχηλι, ετοιμαζε το θυμιαμα και τον αγιασμο και αρχιζε σιγα-σιγα να διαβαζει και να ψαλλει, με εκεινο τον δικο του, το μοναδικο τροπο, το εορτολογιο του Αγιου. Απο κοντα και εμεις, ντροπαλα μурμουριζαμε, ψαλλοντας, βοθωντας τον στο τελετουργικο. Καμμια φορα, οχι σπανια αργουσε, η μαννα ανυπομονη χοροπαταγε, την επαιρναν σβαρνα οι δουλειες. -Πππουλη αργεις πολυ ακομα, ρωταγε λιγο διαστακτικα!!

Δυσκολο για μας τα παιδια να κατατηθουμε απο τον εκδηλο αυθορμητισμο της μαννας μας. Αταραχος ο πατερας, συνεχιζε την αναγνωση και την ψαλμωδια. Αυτη η εικονα, η αυστηρη προσηλωση, η Ολυμπια ηρεμια που ανεδυε η ασκητικη μορφη του, με τα Θεια συναισθηματα που μας μετεδιδε, εχουν μινει βαθεια χαραγμενα στη μνημη μου. Τυχη, Θεια χαρη και ευλογια για το σπιτι, να το διακονει Ιερεας, ποσω μαλλον, ενας παπας σαν τον πατερα μας!!! Την πρωτη μερα του μηνα, του Αγιου Βασιλειου, γιορταζε η μαννα μας η Βασιλικη και υστερα ερχονταν διαδοχικα οι δικες μας γιορτες, στις 17 του Αγιου Αντωνιου, στις 18 του Αγιου Αθανασιου και στις 20 του Αγιου Ευθυμιου που γιορταζε ο αιμνηστος αδερφος μας ο Θυμιος. Στο διαστημα αυτο, περνουσε απο το σπιτι μας ολο το χωριο, περνουσαν ολοι οι χωριανοι. Απο ετοιμασιες ηταν σχετικα ευκολο για τη μαννα, ειχαν μεσολαβησει τα Χριστουγεννα, ειχε σφαχθει το χοιρινο και υπηρχαν πλουσια καλουδια και αφθονα εδεσματα. Κοκκινιστο κρεας, κεφτεδες, ντολμαδες, πιτες, τσιγαριθρες, νοματιες, Τοτε ανοιγε και το γιοματαρι ο πατερας μου, το καινούργιο κρασι. Αυτα ηθελαν και αυτα τιμουσαν τοτε οι χωριανοι. Εφτιαχνε και το μεγαλυτερο ταψι με μπακλαβαδες η μαννα. Καμποσα κομματια τα εκρυβε πισω στον γικο, για τ'Αηντωνιου και τις αλλες γιορτες οπως ελεγε.

Την μαννα μου τη Βασιλικη την πρεσβυτερα την τιμουσαν δεοντως ολες οι γυναικες του χωριου, με πρωτη και καλυτερη την γερο-Μανωλαινα που κατεβαινε απ'το Μηχανοστασιο, με μια αγκαλια ευχες. Ο παππους μου ο Θεμιστοκλης αρχοντικος με το κοστούμι του το γιλεκο του, ερχοταν απο το Ονοχωρι. Ηταν πολυ περηφανος ο παππους μου που ειχε γαμπρο Ιερα. Οι μπαρμπαδες μας, επισημα μετα των συζυγων. Ο θυμοσοφος μπαρμπα Βασιλης ο Γεωργιου με την θεια Ελενη, ο μονιμως γελαστος και εγκαρδιος θειος Θεμιστοκλης Ανδρισοπουλος με την θεια Γιαννουλα και ο αστερευτος σε ιστοριες και περιστατικα μπαρμπα Θυμιος ο Μανουκος με την Ασημω. Καπως ετσι κυλαγαν και οι γιορτες, η δικη μου και του αδερφου μου. Εκει ομως που το σπιτι μας γνωριζε μεγαλες δοξες πραγματικα μεγαλεια ηταν στην πανηγυρικη την μεγαλη γιορτη του πατερα μας. Την εποχη εκεινη, τελη με αρχες της δεκαετιας του 60, ο χειμωνας στο χωριο ηταν παντα βαρυς.

Αυτο ομως δεν εμποδιζε τους χωριανους και απο τα γυρω χωρια να περασουν απο το σπιτι μας. Ενα δωματιο ολο κι ολο, δεχοταν τοσο πολυ κοσμο. Ολοι ομως χοραγαν κι αλλοι τοσοι. Εκει διπλα στο αναμμενο τζακι, εμεις μικρα παιδια ακουγαμε μαζι με τις ευχες, εκπληκτικες ιστοριες απο του παλιους γεροντους, που τις ελεγαν με το δικο τους ξεχωριστο Κανιανιτικο τροπο, που ζυμωνε τη φαντασια

μας. Ιστορίες πολέμου απο τη Μικρασιατική Καταστροφή απο τον γερο-Μητρο τον Πολυζωΐδη και τον γερο-Παναγιώτη τον Κουνουπή. Ευθυμες ιστορίες αστεια περιστατικά, απο τον μπαρμπα Χρηστο τον Πολυζωΐδη, τον μπαρμπα Αποστολη τον Καρατζανη, τον γερο- Μητσο τον Χριστοπουλο, τον μπαρμπα Νικο τον Κοντο τον Καρανικολα τον γερο- Παναγιώτη τον Κοτσιμπο τον Βλαχοπαναγιώτη. Τσιμπαγαν, επιναν το κρασακι τους και κουβεντιαζαν ατελειωτα. Τι χαρισμα τι πηγαια μεταδοτικοτητα ειχαν αυτοι οι ανθρωποι!!! Για μας ηταν σχολειο, ανοιγε και φωτιζε το μυαλο μας, πραγματικη διαπλασις των παιδων.....

Τα χρονια περασαν, αγαπημενα προσωπα εφυγαν, οι γιορτες λιγοστεψαν, οι ευχες πλεον δινονται απροσωπα, δια μεσου κινητων τηλεφωνων και μηνυματων. Παντα ομως στη σκεψη μου, στη ψυχη μου, θα ζουν αυτες οι ομορφες οι ανεπαναληπτες στιγμες, αυτες οι εντονες παραστασεις, που εμμονικα θα προσπαθω να μεταφερω και να αποτυπωνω στο χαρτι και παντα νοερα, ενοχικα θα ψαχνω, πισω στον γικο, τους κρυμμενους μπακλαβαδες της μαννας μου, της Βασιλικής. Για τ'Αηνητωνιού!!!!

Αντώνιος Αθ. Κόντος. 3/1/2024.